

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **J.M.**, bytem [REDACTED], zastoupeného advokátem JUDr. Jiřím Kozákem, Ph.D., z Advokátní kanceláře sídlem Jiráskova č.236, Mělník, proti žalovanému **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská č.15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. ČOI 62571/12/O100/2500/12/Če/Št ze dne 16. července 2012,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České obchodní inspekce čj. ČOI 62571/12/O100/2500/12/Če/Št ze dne 16. července 2012 s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Česká obchodní inspekce (dále jen „žalovaný“) svým ve výroku rozsudku popsaným rozhodnutím ze dne 16.7.2012 rozhodla o odvolání J.M. (dále jen „žalobce“) proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého, se sídlem v Liberci, čj. ČOI/52015/12/2500/0156/R/BL ze dne 30.4.2012 tak, že částečně rozhodnutí změnil a ve zbytku potvrdil, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Předmětem rozhodování bylo uložení pořádkové pokuty odvolateli ve výši 20.000,-Kč podle § 19 odst. 1) z.č. 552/1991 Sb. za skutek, popsaný ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stejným rozhodnutím byla odvolateli uložena povinnost zaplatit částku 1.000,-Kč jako náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí poté, co žalovaný uvádí odvolací důvody, poukazuje na skutkové a právní závěry, které jej vedly k vydání rozhodnutí.

Žalobce J.M. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo zrušeno jak žalované rozhodnutí tak i rozhodnutí jemu bezprostředně předcházející, a to z následujících důvodů. Skutek, pro který mu byla uložena pořádková pokuta, nebyl prokázán, navíc byl uveden až v dodatku Kontrolního protokolu. Žalobce neměl vůči kontrolorům žádné povinnosti, které by

vyplývaly ze zákona, neboť: a) není prokázáno, že by zastupoval firmu, za společnost tudíž nemohl a nesměl jednat v rámci prováděné kontroly a jakékoli právní kroky nebyly účinné a nebyly úkonem společnosti, b) pokud byla kontrola zaměřena vůči společnosti, tedy vůči subjektu odlišnému od žalobce, pak se nemohl dopustit ani přestupku, kontrola se jej netýkala a tudíž nebyl povinen součinností, v tom byla kontrola vůči němu neoprávněná, c) byl opomenut z.č. 64/1986 Sb., protože podle tohoto zákona je ukládána povinnost jen kontrolovaným osobám a nikoli osobám jiným a d) není uveden jediný důkaz o jeho právním vztahu k firmě a o zmocnění jednat za společnost v rámci kontroly. Dále v další pasáži zdůrazňuje, že jemu vytýkané výroky samy o sobě nejsou urážlivé, kontrola mohla pokračovat, může být vedena i konfrontačně a je věcí profesionality kontrolorů, aby se přes to přenesli. Mohou se bránit v řízení občanskoprávním. Zdůrazňuje, že výroky nejsou objektivně prokázány, jakož ani to, že by je pronášel žalobce a připomíná, že jsou uvedeny až v dodatku protokolu. Není pravdou, že by poskytl nepravdivé údaje, tvrzení o podepsaných smlouvách je jen spekulace. Nemohl předložit žádné smlouvy, neboť ty nebyly uzavřeny. Pokud by ale uzavřeny byly, není jejich vlastníkem a není prokázáno, že by jimi disponoval. Pokud je kontrolní úřad požaduje, nechť se obrátí na vlastníka.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu zamítnout a v podrobné reakci na jednotlivé žalobní body rozvádí tytéž argumenty, uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích i žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k následujícím závěrům.

Předně konstatuje, že napadené rozhodnutí a ani řízení jemu předcházející netrpí vadami takového rozsahu, jejich důsledkem by byla nicotnost napadeného rozhodnutí.

Současně soud nezjistil vad správního řízení, které by mohly mít reálný vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci.

Žalovaný se v řízení o odvolání zabýval v patřičném rozsahu odvolacímu důvody, uplatněnými J.M., své skutkové a právní závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a logicky rozvedl tak, že je z napadeného rozhodnutí spolehlivě ověřitelné, o jaké podklady se opíral a jakými cestami se ubíral při aplikaci příslušných zákonných ustanovení. Soud se se skutkovými i právními závěry žalovaného ztotožnil, a proto může v podrobnostech odkázat na obsah napadeného rozhodnutí a doplnit jen následující.

Při uplatnění z.č. 552/1991 Sb. se užije, s výjimkou ust. § 18 tohoto zákona, které se projednáváné věci zjevně netýká, správní řád (z.č. 500/2004 Sb.).

Podkladem pro rozhodnutí v dané právní věci byl Kontrolní protokol z 10.1.2012 a jeho dodatek z 11.1.2012, se kterým se mohl žalobce, neboť stejnopis protokolu ze dne 10.1. byl ponechán v místě konání kontroly, seznámit. Žalobci bylo umožněno se seznámit s podklady pro rozhodnutí (§ 36 odst.3 z.č.500/2004 Sb.) před vydáním rozhodnutí ze dne

30. 4. 2012, tedy i s dodatkem protokolu, jak vyplývá z výzvy ze dne 2.4.2012, doručené žalobci dne 10.4.2012. Co se týká samotného zahájení řízení, tak správní orgán postupoval zcela v souladu s ust. § 46 odst. 3) tohoto zákona za použití § 62 odst. 5) i § 150 zmíněného zákona. K samotným žalobním námitkám soud dále uvádí.

Z námitky uvedené pod bodem 1) nelze přesně zjistit, které skutkové závěry pokládá žalobce za nepodložené a proč. Soud musí poukázat na obsah Kontrolního protokolu z 10.1.2012 a na jeho dodatek ze dne následujícího, se kterými měl žalobce možnost se seznámit, a ze kterých vyplývají skutková zjištění, uvedená ve výroku rozhodnutí z 30.4.2012, ve kterém je stíhaný skutek řádně popsán. Žalobce žádné námitky proti obsahu protokolů, které jsou jako veřejná listina nadán předpokladem správnosti, neuplatnil, žádné důkazy vyvracející správnost protokolů nepředložil, toliko s nimi polemizuje. I v dodatku protokolu, vyhotoveného v nepřítomnosti žalobce dne 11.1.2012, je vedle průběhu kontroly a chování (mj.) i žalobce uveden i důvod, proč nebylo možno kontrolu dokončit a proč musel být dodatek vyhotoven separátně. Soud připomíná již výše řečené, že i s tímto dodatkem měl žalobce možnost se seznámit, bylo jen jeho věcí, zda práva využije či nikoli. Ust. § 15 a 16 z.č. 552/1991 Sb. neukládá kontrolnímu orgánu, že Kontrolní protokol musí být vždy vyhotoven v čase a místě kontroly, byť je jeho vyhotovení „na místě“ nesporně praktičtější a operativnější.

Jen stručně řečeno v reakci na tuto žalobní výtku a na výtku pod bodem 2 a 5) a s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí soud uvádí, že bylo Kontrolním protokolem i jeho dodatkem spolehlivě prokázáno následující.

Není sporu o tom, že (mj.) i žalobce jednal za firmu Swiss Natur Solution, s.r.o. jako prodejce zboží nabízeného firmou, o čemž svědčí nejen prohlášení Jiřího Horského na počátku, když i žalobce byl již představen shromážděným zájemcům jako asistent, ale i to, že užíval i on listin označených touto firmou (a dokonce i svůj odpor proti Příkazu ze dne 16.3.2012 označil podpisem jako „Swiss natur solution, s.r.o. J.M.“), jednal s některými zájemci a tedy zjevně vystupoval jménem firmy. Není zcela zřejmá z pohledu řízení o pořádkové pokutě podle § 19 z.č. 552/1991 Sb. námitka o neprokázání jeho právního vztahu k této firmě. Pokud lze opomenout, že sama firma ve svých námitkách (z 24.1.2012) pokládá všechny tři jednající osoby za své obchodní zástupce, pak soud musí zdůraznit, že **jakékoli** fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 z.č. 552/1991 Sb., může být kontrolním orgánem uložena pořádková pokuta (§ 19 odst. 1 naposled citovaného zákona. Proto z pohledu tohoto ustanovení je zcela lhostejné, zda znemožní splnění povinnosti firmy např. statutární zástupce firmy, vrátný anebo třeba obchodní zástupce jako v daném případě. V tomto směru se zcela jednoznačně vyjádřil např. i Krajský soud v Brně (rozsudek čj. 62 A 6/2010-87 z 16.12.2011). Při úvahách o ukládání pořádkové pokuty je nezbytné zkoumat stránku subjektivní (zavinění). Je plně prokázán přímý úmysl žalobce minimálně ztížit průběh kontroly, neboť se stavěl odmítavě k předložení smluv s tím, že nejprve tvrdil, že byly stornovány (tj. před tím musely být uzavřeny) a později tvrdil, že vůbec neexistovaly, protože byl zájemcům předložen jen návrh smluv. Dlužno jen připomenout, že ani žalobcův společník J.H. nejprve jejich existenci nepopřel. Nicméně i samo „dvojí“ tvrzení žalobce zcela odlišného významu plně a nezpochybnitelně svědčí pro závěr, že kontrolorům neřekl minimálně v jenom případě pravdu. Přitom povinnost fyzické osoby předložit požadované listiny (tedy i smlouvy)

a povinnost pravdivě kontrolní orgán informovat vyplývá z ust. § 11 a 14 z.č. 552/1991 Sb. Ani sám žalobce netvrdí, že by byla v jeho případě dána výjimka podle § 14 odst. 1) s přihlédnutím k § 11, písm. d). Odmítavé postoje žalobce v průběhu provádění kontroly spolu s jeho verbálními útoky, jak je popsáno pod body 2 až 4 výroku rozhodnutí z 30.4.2012, a jak korespondují s obsahem Kontrolního protokolu a jeho dodatku, a které jsou jen jiným projevem směřování ke ztížení kontroly, jednak zabránily dohotovení protokolu a jednak zabránily dokončení kontroly. Soud připomíná, a lze to ověřit Protokoly, že i správní orgán I. stupně čerpal výhradně z popisu chování žalobce, nikoli jeho kolegů, byť ti se chovali obdobně. Lze ale jen dodat, že aktivity všech tří obchodních zástupců v průběhu kontroly byly ve shodě, byly realizovány stejnými prostředky se zjevným cílem zamezení popř. ztížení kontrolní činnosti kontrolorů. Třeba i taková banalita, jako předložení osobních dokladů obchodními zástupci kontrolorům, musela být řešena formou pohrůžky přivolání policie. Tuto pasáž lze proto uzavřít tím, že skutek, jak je popsán ve výroku rozhodnutí z 30.4.2012, byl spolehlivě prokázán nade vší pochybnost (§ 3 z.č. 500/2004 Sb.) a žalobce mimo polemik nepředložil jediný důkaz, kterým by svá žalobní tvrzení podpořil. Právnická osoba jedná prostřednictvím osob fyzických, a proto žalobcova úvaha o „vlastnictví“ listin je zjevně lichá, odporující ust. § 11, písm. b, 14 z.č. 552/1991 Sb.

Pro žalobcovu informaci soud dodává, že pokuta ve výši 20.000,-Kč byla uložena jako pořádková pokuta, nebyla tudíž uložena za přestupek, jak tvrdí žalobce. Zde soud jen odkazuje na ust. § 2, odst. 1, věta druhá) z.č. 200/1990 Sb. Nejedná se ale ani o správní delikt, jak vyplývá zejména z ust. § 9 z.č. 64/1986 Sb., protože pořádková pokuta postihuje jen narušování a maření průběhu kontroly (obdobně jako pořádkové pokuty ukládané podle jiných procesních norem).

K námitce uvedené pod bodem 4) žaloby soud již zdůraznil, že kontrola nemohla být ukončena výhradně pro chování obchodních zástupců firmy, tedy i žalobce, a kontrolori v Kontrolním protokolu i jeho dodatku logicky a věrohodně odůvodnili, proč musel být dodatek vyhotoven v nepřítomnosti obchodních zástupců, pokud by ovšem nechtěli celou kontrolu provést např. za stálé přítomnosti policie.

K bodu 3) musí soud připomenout následující. Jen zcela ojediněle se soud setkává s případem, kdy ve věci prokázaná hrubost a arogance obchodních zástupců firmy vůči kontrolnímu orgánu jednajícímu na základě zákona (v žalobě popsána jako konfrontační jednání) jsou žalobcem pokládány za platnou normu společenského chování (byť lze s politováním konstatovat, že takové postoje nejsou ojedinělé a spíše se množí). Tento žalobcův názor nepostrádá absurdity a jeho užití i v žalobě nasvědčuje tomu, že pořádková pokuta ve výši 20.000,-Kč je velmi mírná. Více tento žalobcův názor soud komentovat nehodlá. Jen připomíná, že stálé slovní ataky, sarkasmus i adresné osobní hrubosti (vůči kontrolorce) byly jedním z důvodů, proč nemohla kontrola pokračovat, když samotné tyto projevy by v podstatě mohly reálně ztížit možnost soustředění kontrolorů na podstatu kontroly. K tomu lze jen dodat, že žalobcův nápad týkající se žaloby na ochranu osobnosti v řízení občanskoprávním (§ 11 o.z.) v sobě obsahuje pro něho nebezpečný prvek, neboť případné finanční plnění by mohlo velmi reálně vysoce překračovat částku uloženou jako pořádková pokuta a uložení pořádkové pokuty by navíc nebránilo takové satisfakci. Soud netvrdí, že by kontrolovaní nemohli v rámci kontroly uplatňovat svá stanoviska. Musí se tak ale díť nikoli formou „konfrontační“ ale v mezích formální zdvořilosti. Povinnost součinnosti,

kterou osobám jednajícím za kontrolovaného ukládá zákon, jsou tyto osoby povinny bezezbytku respektovat.

Soud nemohl přiznat žalobě Jiřího Mikuly důvodnost, a proto mu nezbylo, než ji zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. října 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu